

— И на мене, братко!

— Да бѣгаме оттукъ!

— Да бѣгаме, братко.

И плѣснали съ крилѣ, вдигнали се високо, летѣли, летѣли, стигнали въ гората и на една суха бука спрѣли.

Поискали да станатъ господари и на горските твари.

— Чикъ, чикъ, чикъ, цррр-чикъ, чикъ!... разнесълъ се сладъкъ, трепливъ гласъ изъ цѣлата гора.

Всичко се спотаило и заслушало унесено.

— Що е това? запиталъ свраката рибарьтъ хубавецъ.

— С-с-тъ! Що е това? Хубава работа! Нима не познавашъ славея?

— Ами не съмъ го виждалъ отгдѣ да да го познавамъ! Какъвъ е той? Дълъгъ ли му е носа?

— Не.

— Дълги ли му сж краката?

— Не.

— Хубави ли му сж перата?

— Не.

— Голѣмъ ли е?

— Не е.

— Е що за птица е тогава?!

— Ти не питий за него, а слушай пѣсенята му. Какво чудо, какъвъ гласъ!

— Пѣсень ли?... Не сме чували ние пѣсни. Ела нѣкой пжтъ на нашето блато да чуешъ пѣсень чудна и да се гостишъ богато!... Жабешкиятъ гласъ е и хубавъ и силенъ. Хемъ, знаешъ, слѣдъ като отъ пѣсенята ѝ се насладишъ, бръкнешъ съ